

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: K., IČ:
sídlem
zastoupena advokátem JUDr. Filipem Mochnáčem
sídlem Heršpická 813/5, 639 00 Brno

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2017, č. j. JMK 82189/2017, sp. zn. S-JMK 35775/2017/OD/Př,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně napadla u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou ze dne 4. 7. 2017 rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2017, č. j. JMK 82189/2017, sp. zn. S-JMK 35775/2017/OD/Př (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností, ze dne 24. 1. 2017, č. j. ODSČ-34681/16-51, sp. zn. ODSČ-34681/16-HEV/V (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o správním deliktu“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla (pozn.: od účinnosti zákona č. 250/2016 Sb. se jedná o přestupek) podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měla dopustit tím, že jako provozovatel vozidla tov. zn., RZ:, v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu; porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení a stání, tedy porušení povinnosti dle ust. 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, majícího znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, bylo Městskou policií Brno zjištěno dne 19. 9. 2015 v 8:35 hod. na ulici Šmahova 92 v Brně. Za spáchání správního deliktu byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Následně ve vztahu k odvolacím námitkám uvedl, že k zániku odpovědnosti za správní delikt dochází podle ust. § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu pouze za předpokladu, jestliže o něm příslušný správní orgán nezahájí řízení do dvou let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do čtyř let ode dne, kdy byl spáchán. V nyní posuzované věci se pak prvostupňový správní orgán o správním deliktu dozvěděl dne 9. 11. 2015, přičemž bylo žalobkyni oznámení o zahájení řízení do datové schránky doručeno dne 12. 7. 2016, pročež byla zákonem stanovená lhůta dodržena a k zániku odpovědnosti za správní delikt nedošlo.
3. Pokud se jedná o odvolací námitku, že prvostupňový správní orgán neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, žalovaný se s tímto závěrem neztotožnil. Podle jeho názoru bylo v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí dostatečně zdůvodněno, že žalobkyně sice řidiče vozidla na výzvu označila, ale nebylo mu možné doručit na Krym výzvu k podání vysvětlení prostřednictvím veřejné datové sítě ani poskytovatele poštovních služeb. V této souvislosti žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které nelze po správních orgánech požadovat, aby v případě nedoručení písemnosti údajnému řidiči vozidla činily další kroky ke zjištění pachatele přestupku. Není pak podle žalovaného rozhodné, že je řidič vozidla podle tvrzení žalobkyně připraven na uvedené adrese zásilky přebírat. Podle názoru žalovaného proto postupoval prvostupňový správní orgán v souladu se zákonem, pokud uznal

žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu, a to v důsledku porušení povinnosti provozovatele vozidla podle ust. § 10 zákona o silničním provozu.

III. Žaloba

4. Žalobkyně v žalobě předně namítala, že správní orgány dospěly na základě provedeného dokazování k nesprávným skutkovým a právním závěrům, pakliže ji uznaly vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. V tomto kontextu žalobkyně namítala, že na výzvu prvostupňového správního orgánu řádně označila osobu, která v rozhodnou dobu předmětné vozidlo řídila.
5. Prvostupňový správní orgán však podle jejího názoru neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, pokud se spokojil s tím, že nebylo této osobě možné na adresu na Krymu výzvu k podání vysvětlení doručit, jak vyplývá z písemného vyjádření České pošty, s.p. ze dne 14. 12. 2016. K tomu žalobkyně doplnila, že v souladu se zákonem sdělila prvostupňovému správnímu orgánu všechny potřebné identifikační údaje a dokonce ověřila, že daná osoba písemnosti na uvedené adrese přebírá. Nejednalo se tedy z její strany o účelový či obstrukční postup, přičemž nemohla nijak ovlivnit, že poskytovatel poštovních služeb nechce nebo nemůže zásilky na Krym doručovat.
6. Správní orgány pak tyto skutečnosti dostatečně nezohlednily a neprokázaly, že by žalobkyně povinnost podle ust. § 10 zákona o silničním provozu porušila. Kromě toho se podle žalobkyně správní orgány nevypořádaly s důkazními návrhy a námitkou promlčení (zániku odpovědnosti za správní delikt), která byla ve správním řízení uplatněna. Z těchto důvodů žalobkyně krajskému soudu navrhla, aby napadené rozhodnutí zrušil a uložil žalovanému povinnost nahradit náklady řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

7. Žalovaný v rámci vyjádření k žalobě uvedl, že prvostupňový správní orgán postupoval při zahájení řízení o správním deliktu v souladu se zákonem, protože nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení vůči konkrétní osobě. Pokud žalobkyně argumentovala tím, že na výzvu poskytla potřebné identifikační údaje a doručovací adresu řidiče vozidla, žalovaný připomněl, že jej nebylo možné obeslat a získat jeho vyjádření. Z toho důvodu prvostupňový správní orgán nedisponoval kromě nepodloženého tvrzení žalobkyně žádným relevantním důkazem, že byla daná osoba skutečně řidičem vozidla, přestože v tomto ohledu učinil potřebné kroky, které po něm lze v souladu s judikaturou spravedlivě požadovat. Stejně tak nepovažoval žalovaný za důvodnou žalobní námitku, že nebylo porušení povinnosti provozovatele vozidla podle ust. § 10 zákona o silničním provozu ve výroku prvostupňového rozhodnutí dostatečně vymezeno.

8. Konkrétně žalovaný poukázal na skutečnost, že je skutek ve výroku popsán nezaměnitelným způsobem, a to včetně jeho právní kvalifikace. Úvahy správních orgánů jsou následně podrobně rozvedeny v odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí. Co se týče otázky prekluze neboli zániku odpovědnosti za správní delikt, žalovaný stejně jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí doplnil, že bylo správní řízení zahájeno ve lhůtě stanovené v ust. § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu. Proto krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.
9. Na vyjádření žalovaného podala žalobkyně repliku, ve které na podané žalobě setrvala. Současně zdůraznila, že postupovala v souladu se zákonem a výzvou zaslouanou prvostupňovým správním orgánem, v níž sdělila identifikační údaje osoby, která byla v rozhodné době řidičem vozidla. Dokonce na základě vlastního šetření zjistila, že je daná osoba na uvedené adrese připravena zásilky přebírat. Nelze proto žalobkyni přičítat k tíži, pokud poskytovatel poštovních služeb bez uvedení konkrétního důvodu zásilku na Krym neodeslal.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

10. Ve správním spisu se nachází oznámení přestupku a čtyři fotografie vozidla tov. zn., RZ:, zaparkovaného v křižovatce. S ohledem na skutečnost, že řidič vozidla nebyl na místě identifikován, zaslal následně prvostupňový správní orgán žalobkyni jako provozovateli vozidla výzvu k uhrazení částky 700 Kč, popř. sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání jednání majícího znaky přestupku. V této souvislosti zaslala žalobkyně prvostupňovému správnímu orgánu vyjádření ze dne 23. 11. 2015, ve kterém jako řidiče vozidla označila pana A. G., nar., trvale bytem, Krym (dále také „řidič vozidla“). Ve správním spisu je dále založena výzva k podání vysvětlení a poštovní obálka adresovaná údajnému řidiči vozidla do místa jeho trvalého bydliště na Krymu s přiloženou ručně napsanou poznámkou „Na Krym pošta zásilky nepřijímá“.
11. Prvostupňový správní orgán poté zaslal žalobkyni oznámení o zahájení řízení ve věci celkem pěti správních deliktů pro porušení povinnosti provozovatele vozidla podle ust. § 10 zákona o silničním provozu, včetně výše vymezeného skutku, který je předmětem podané žaloby [bod I) oznámení o zahájení správního řízení]. Dokazování bylo prvostupňovým správním orgánem provedeno podklady založenými ve spisu mimo ústní jednání dne 3. 8. 2016, a to za účasti jednatele žalobkyně pana O. B. (dále také „zástupce žalobkyně“), který nežádal další objasnění skutkového stavu věci ani neměl důkazní návrhy.
12. Následně bylo vydáno rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 4. 8. 2016, č. j. ODSČ-34685/16-62, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání celkem pěti správních deliktů provozovatele vozidla a byla jí uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Dané rozhodnutí nicméně bylo k odvolání žalobkyně pro nepřezkoumatelnost zrušeno a prvostupňový správní orgán správní delikt provozovatele vozidla, který je předmětem této žaloby, vyčlenil k samostatnému řízení. Ve věci ostatních správních deliktů bylo řízení usnesením ze dne 2. 12. 2016 zastaveno.

13. Ve vztahu k nyní posuzovanému správnímu deliktu pak bylo dokazování doplněno mimo ústní jednání dne 11. 1. 2017, a to zejména sdělením České pošty, s.p. ze dne 14. 12. 2016 a veřejně dostupným mapovým podkladem vyznačujícím polohu zaparkovaného vozidla. Z označeného sdělení České pošty s.p. pak vyplývá, že není možné zásilky adresované na Krym podávat od 2. 4. 2014. V tomto kontextu zaslala žalobkyně prvostupňovému správnímu orgánu vyjádření ze dne 20. 1. 2017, ve kterém stejně jako v žalobě argumentovala tím, že byla totožnost řidiče vozidla řádně sdělena. Problémy s doručením zásilky na straně poskytovatele poštovních služeb nemůže nijak ovlivnit. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti kterému se žalobkyně v zákonem stanovené lhůtě odvolala.

VI. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
15. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
16. Žaloba **není důvodná**.
17. Žalobkyně v žalobě sdružila více námitek, kterými brojila nejen proti procesnímu pochybení správních orgánů ohledně pasivity ve vztahu ke zjištění totožnosti pachatele přestupku a nezohlednění zániku odpovědnosti za správní delikt, ale také proti nedostatečnému zdůvodnění porušení povinnosti provozovatele vozidla podle ust. § 10 zákona o silničním provozu.
18. V tomto ohledu krajský soud předně připomíná, že žaloba byla sice podána dne 4. 7. 2017, tedy již za účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, který dosavadní rozlišení přestupků a správních deliktů odstranil. Tomu také odpovídá složení soudu (viz k tomu přechodné ustanovení čl. CXXXII zákona č. 183/2017 Sb., o změnách zákonů v souvislosti s přijetím zákonů o přestupcích, a contrario). Bez ohledu na tuto skutečnost je však ve věci samé nutné vycházet z výše uvedeného ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., podle kterého krajský soud posuzoval důvodnost žalobních námitek podle skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí, k čemuž došlo ještě v době, kdy přestupky a správní delikty podléhaly odlišnému právnímu režimu.
19. Ve vztahu k zákonnosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí pak žalobkyně předně namítala, že nemělo být řízení o správním deliktu provozovatele vozidla vůbec zahájeno, protože měl prvostupňový správní orgán v souladu s ust. § 125e odst. 4 zákona o silničním provozu primárně učinit nezbytné kroky za účelem zjištění pachatele přestupku. Podle názoru žalobkyně nelze v tomto ohledu považovat za dostačující, pokud prvostupňový správní orgán na svoji zákonnou povinnost rezignoval pouze s odkazem na vyjádření poskytovatele poštovních služeb, že do místa pobytu řidiče vozidla na Krymu nebylo v rozhodné době možné zásilku (výzvu

k podání vysvětlení) doručit. Jedná se totiž o skutečnost, kterou žalobkyně nemohla nijak ovlivnit, přestože jinak výzvě prvostupňového správního orgánu vyhověla. K tomu krajský soud uvádí, že skutková podstata správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu spočívá v tom, že provozovatel vozidla v rozporu s ust. § 10 téhož zákona nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány zákonem stanovené povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.

20. Jedná se tedy o skutkovou podstatu konstruovanou na principu objektivní odpovědnosti, jejímž smyslem bylo podle okolností přijetí dotčené právní úpravy obsažené v zákoně č. 297/2011 Sb. zajistit, aby bylo možné postihovat porušování povinností řidiče a pravidel silničního provozu také za předpokladu, pokud není bezprostředně možné zjistit pachatele přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 As 41/2016 – 47; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Provozovatel je totiž v případě typových přestupků či skutkových okolností (použití rychloměru bez obsluhy k měření rychlosti vozidel, neoprávněné zastavení či stání) z pohledu orgánu veřejné moci jedinou spolehlivě identifikovatelnou a kontaktovatelnou osobou, která by měla mít informace o tom, kdo byl v rozhodné době řidičem vozidla (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>).
21. Na druhou stranu je nutné přisvědčit žalobkyni v tom, že je možné správní delikt provozovatele vozidla projednat pouze za předpokladu, že jsou splněny podmínky stanovené v ust. § 125f odst. 4 písm. a) a b) zákona o silničním provozu. Předně musí správní orgán vždy učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Současně musí být splněna jedna ze dvou alternativně stanovených podmínek: 1) *správní orgán nezačal řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě* nebo 2) *správní orgán řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno*. Z dikce citovaného ustanovení zákona o silničním provozu tedy vyplývá, že správní delikt provozovatele vozidla je sice založen na principu objektivní odpovědnosti, ale ta má vyjma případů uplatnění taxativně stanovených liberačních důvodů pouze subsidiární povahu, neboť je podmíněna tím, že se nepodaří potrestat samotného pachatele přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45).
22. V nyní posuzované věci pak není předmětem sporu, že žalobkyně na výzvu prvostupňového správního orgánu podle ust. § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu sdělila totožnost a adresu trvalého pobytu osoby, která měla být v rozhodné době řidičem vozidla. Naopak se procesní strany rozcházejí v hodnocení toho, zda prvostupňový správní orgán dodržel zákonnou povinnost učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. V tomto ohledu je nutné vycházet z ustálené judikatury, na kterou se ostatně žalobkyně v žalobě sama odkazovala. Nejvyšší správní soud ve vztahu k otázce subsidiární povahy odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla opakovaně judikoval, že nelze dospět k závěru, že by byly správní orgány povinny činit rozsáhlé kroky ke zjištění totožnosti přestupce. Naopak je po nich možné spravedlivě požadovat, aby se na základě informací od provozovatele

vozidla nebo zjištěných skutkových okolností primárně pokusily postihnout pachatele přestupku.

23. Z toho však nelze dovozovat, že by se mohl provozovatel automaticky zprostit odpovědnosti tím, že poskytne správnímu orgánu informace o údajném řidiči vozidla, kterého nelze dohledat nebo se mu nedaří doručovat. V opačném případě by totiž postrádalo zakotvení subsidiární odpovědnosti provozovatele vozidla v zákoně o silničním provozu smysl, neboť by se jí dalo vyhnout pouhým účelovým označením osoby, která nemůže být za přestupkové jednání prakticky postižena (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, a ze dne 4. 5. 2017, č. j. 9 As 271/2016 – 41).
24. Krajský soud nezpochybňuje skutečnost, že se v nyní posuzované věci jedná o specifické skutkové okolnosti, neboť bylo doručování údajnému řidiči vozidla znemožněno v důsledku nedosažitelnosti místa jeho pobytu poskytovatelem poštovních služeb, tedy nikoliv kvůli jeho pasivitě ve vztahu k přebírání úředních písemností či účelovému označení osoby, která již zemřela apod. Na druhou stranu je podle názoru zdejšího soudu možné výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu přiměřeně aplikovat i na posuzovanou situaci. Pokud se jedná o procesní postup prvostupňového správního orgánu, nelze dospět k závěru, že by se na základě informací od provozovatele vozidla o zjištění pachatele přestupku vůbec nepokusil. Naopak postupoval v souladu s ust. § 22 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle kterého se adresátům, kteří se zdržují v cizině nebo jejichž sídlo nebo pobyt je v cizině, doručuje prostřednictvím provozovatele poštovních služeb nebo prostřednictvím příslušného orgánu státní správy pověřeného k doručování písemností do ciziny.
25. Prvostupňový správní orgán zvolil první z alternativně stanovených možností, pokud se údajnému řidiči vozidla s adresou trvalého pobytu na Krymu pokusil zaslat výzvu k podání vysvětlení prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb, jak vyplývá z obsahu dané výzvy a poštovní obálky, která je ve správním spisu (č. l. 10) založena. Skutečnost, že nebyla uvedena písemnost poskytovatelem poštovních služeb odeslána, svědčí rovněž sdělení České pošty, s.p. ze dne 14. 12. 2016, podle kterého nebylo možné zásilky na Krym podávat od 2. 4. 2014.
26. Prvostupňový správní orgán pak údajnému řidiči vozidla neustanovil opatrovníka podle ust. § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu, neboť bylo účelem doručení dané zásilky do zahraničí získání jeho vyjádření ve vztahu k podezření ze spáchání přestupku, čehož by nemohlo být také s ohledem na běh prekluzivní lhůty v dohledné době dosaženo. Jinými způsoby pro doručování pak prvostupňový správní orgán s ohledem na vzdálenost a politickou situaci na Krymu nedisponoval a nezbylo mu tak, než uplatnit institut odpovědnosti provozovatele vozidla. Námitku porušení principu subsidiarity odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla proto nepovažoval krajský soud za důvodnou.
27. Pokud žalobkyně v tomto kontextu namítala, že prvostupňovému správnímu orgánu sdělila identifikační údaje řidiče vozidla a místo jeho pobytu, krajský soud nad rámec uvedeného připomíná, že se nejednalo o první případ, kdy žalobkyni v rámci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla označila jako možného pachatele přestupku

osobu mající pobyt v místě, kam se zásilky vlivem polické situace dlouhodobě nedaří doručovat. Konkrétně ze správního spisu vyplývá, že byla žalobkyně původně ve společném řízení obviněna z celkem pěti správních deliktů provozovatele vozidla, přičemž ve všech těchto případech označila jako řidiče vozidla různé osoby, které měly pobývat buď na Krymu, nebo v oblastech na Ukrajině stížených ozbrojeným konfliktem. Přestože bylo řízení ve věci ostatních správních deliktů nakonec zastaveno, je podle názoru krajského soudu možné na základě těchto skutkových okolností dospět k závěru, že žalobkyni nemožnost doručování písemností do uvedených oblastí přinejmenším vyhovovala.

28. Pokud žalobkyně dále namítala, že došlo vlivem prekluze k zániku odpovědnosti za správní delikt, krajský soud se s tímto závěrem neztotožňuje. Jak ostatně žalobkyně v žalobě správně poznamenala, ke spáchání jednání majícího znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu došlo dne 19. 9. 2015. Je však nutné připomenout, že dvojkolejnost právní úpravy přestupků a správních deliktů, která byla až po vydání napadeného rozhodnutí zrušena zákonem č. 250/2016 Sb. s účinností od 1. 7. 2017, se v rozhodné době týkala rovněž institutu zániku odpovědnosti za spáchání daných veřejnoprávních deliktů. Ve vztahu k odpovědnosti za spáchání správního deliktu provozovatele vozidla proto žalovaný správně odkázal na právní úpravu obsaženou v ust. § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, který v rozhodné době stanovoval, že: *„Odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“* Ze správního spisu je patrné, že byla prvostupňovému správnímu orgánu policejní dokumentace tvořená oznámením přestupku a pořízenou fotodokumentací postoupena dne 9. 11. 2015. K doručení oznámení o zahájení řízení ve věci správního deliktu provozovatele vozidla do datové schránky žalobkyně pak došlo dne 12. 7. 2016. Z toho důvodu je možné dospět k závěru, že subjektivní i objektivní lhůta stanovená v ust. § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu byla dodržena.
29. Za důvodnou pak nelze podle názoru krajského soudu považovat ani námitku žalobkyně, že se správní orgány v návaznosti na podané vyjádření a odvolání nedostatečně zabývaly porušením zákonné povinnosti provozovatele vozidla ve smyslu ust. § 125f odst. 1 ve spojení s ust. § 10 zákona o silničním provozu. Předně je v tomto ohledu třeba připomenout, že je daný správní delikt založen na principu objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, která nastává při splnění zákonem stanovených podmínek bez ohledu na míru zavinění delikventa. Jinými slovy, k porušení povinnosti provozovatele došlo již tím, že svěřil své vozidlo osobě, která se jeho prostřednictvím dopustila jednání majícího znaky přestupku, aniž by za něj mohla být postižena. Tato skutečnost vyplývá zejména z oznámení přestupku, pořízené fotodokumentace, mapového podkladu místa spáchání přestupku a výpisu karty vozidla, které jsou jako podklady pro vydání rozhodnutí ve správním spisu založeny.
30. Přestože byl zástupce žalobkyně provedení těchto důkazů mimo ústní jednání přítomen, žádné další doplnění dokazování nenavrhoval. Ve výroku a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jsou pak přezkoumatelně popsány nejen skutkové okolnosti jednání majícího znaky přestupku, včetně místa a času jeho spáchání, ale také

právní kvalifikace jednání žalobkyně jako provozovatele vozidla podle příslušných ustanovení zákona o silničním provozu.

VII. Závěr a náhrada nákladů řízení

31. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud shledal žalobní námitky jako nedůvodné, a proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
32. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. ledna 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.